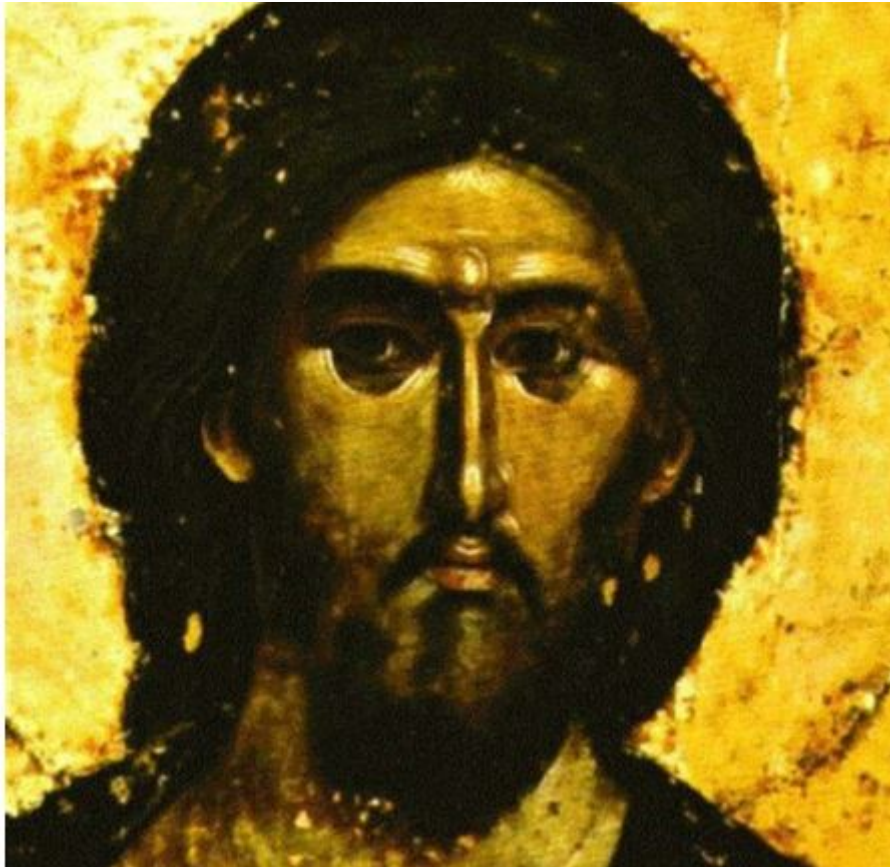

Κυριακή Ζ' Ματθαίου

/ [Γνώμες](#)

Του Ἀρχιμανδρίτου Νικηφόρου Πασσᾶ Ἱεροκήρυκος Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς

Δύο τάσεις βρίσκουμε στοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ὡς αὐτόπταις μάρτυρες παρακολουθοῦν τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ στοὺς τυφλοὺς, τοὺς κωφοὺς καὶ δαιμονισμένους τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Δύο θέσεις καὶ δύο ἀντιδράσεις σ' αὐτὰ ποὺ ἔβλεπαν καὶ ἄκουγαν ἐτοῦτοι οἱ ἄνθρωποι.

Ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ αὐτοὶ ποὺ διαλαλοῦσαν πῶς «οὐδέποτε ἐφάνησαν τέτοια θαύματα στὸ ἔθνος μας» καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλοι αὐτοὶ, ἔτοιμοι πάντα νὰ κατηγορήσουν, ἔλεγαν πῶς «μὲ τὴ βοήθεια καὶ συνεργία τοῦ ἄρχοντα τῶν διαμονίων, βγάζει ἀπὸ τοὺς πάσχοντες τὰ δαιμόνια».

Ἐλειψαν ἄραγε αὐτὲς οἱ δύο φωνὲς τῶν ἀνθρώπων; Ποτέ! Καὶ τότε στὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ, μὰ καὶ τώρα τὸ ἴδιο πράττουν. Ἄλλοι νὰ δοξολογοῦν, νὰ εὐχαριστοῦν τὸ Θεὸ, καὶ ἄλλοι νὰ βλέπουν μὲ καχυποψία τὰ θαύματά Του καὶ νὰ ἀπιστοῦν καὶ νὰ κατηγοροῦν.

Αυτό συμβαίνει γιατί οί άνθρωποι πορεύονται καὶ λειτουργοῦν ὅπως τὸ ἐπιτάσσει ἡ καρδιά. Ἐὰν ἡ καρδιά εἶναι καθαρὴ, τότε καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ ἴδιο. Ἐὰν ἡ καρδιά εἶναι πονηρὴ, ὁ λόγος καὶ οἱ πράξεις θὰ ἐμφοροῦνται (θὰ ὀδηγοῦνται) ἀπ’ αὐτὸ τὸ πνεῦμα. Βέβαια ὁ ἀπλὸς λαὸς μὲ τὴν ἀφοπλιστικὴ εἰλικρίνειά του δὲν μπορεῖ νὰ ἀποσιωπήσῃ αὐτὰ τὰ θαύματα ποὺ βλέπει. Καὶ ὄχι μόνο αὐτό· μὰ ἀβίαστα καὶ φυσικὰ ἐξάγει τὸ συμπέρασμα πὼς ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος, δηλ. ὁ Χριστός, ποὺ κάνει αὐτὰ τὰ θαυμάσια, πρέπει τούλάχιστον νὰ εἶναι κάτι περισσότερο ἀπ’ ὅλους τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Ἀντιθέτως οἱ Φαρισαῖοι, οἱ γνωρίζοντες τὶς Γραφεὶς καὶ ἀποτελοῦντες τοὺς αὐστηροὺς τηρητὲς των, βλέπουν τὰ θαυμάσια τοῦ Χριστοῦ ὡς αὐτόπταις μάρτυρές τους. Αὐτὸ τούλάχιστον δὲν μποροῦν νὰ τὸ ἀμφισβητήσουν. Μὰ ὡς πονηροὶ καὶ ἔχοντες ὄχι καθαρὴ καρδιά, μήτε εἰλικρίνεια, ψάχνουν νὰ βροῦν κάτι, γιὰ νὰ κατηγορήσουν. Καὶ φυσικὰ βρίσκουν πὼς ὁ Χριστός «μὲ τὴ βοήθεια καὶ συνεργία τοῦ ἄρχοντος τῶν διαμονίων βγάζει ἀπὸ τοὺς πάσχοντες τὰ δαιμόνια».

Τὸ μῖσος ὅμως ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ κακότητά τους, τοὺς ὀδηγοῦν σὲ ἐσφαλμένους διαπιστώσεις. Δηλαδή, διαπιστώνουν πὼς ὁ Χριστὸς θεραπεύει τοὺς πάσχοντες ἀπὸ τὰ δαιμόνια, μὲ τὴ βοήθεια τῶν δαιμόνων. Μὰ ἐτούτη ἡ συσχέτιση εἶναι ὀλωσδιόλου παράλογη. Γιατὶ ἀπλά, τὸ ἔργο τοῦ διαβόλου εἶναι νὰ βλάπτει τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς ὀδηγεῖ στὴν ἁμαρτία καὶ παρανομία. Πὼς εἶναι λοιπὸν δυνατὸν ὁ διάβολος νὰ συνεργαστῇ μετὰ τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἀνθρώπων;

Πόσο χαρακτηριστικὰ τὸ περιγράφει αὐτὸ τὸ θέμα ὁ σχολιαστὴς Ζιγαβηνός. Νὰ τι λέγει μετὰξὺ ἄλλων: «Προσφιλὲς δὲ ἔργο στὸ διάβολο εἶναι νὰ βλάπτῃ ἐσαεὶ τοὺς ἀνθρώπους, νὰ τοὺς ὀδηγῇ πρὸς κάθε ἁμαρτία, νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸ Θεό. Ἐνῶ ἔργο τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ ἀκριβῶς ἀντίθετο· νὰ εὐεργετῇ πάντα τοὺς ἀνθρώπους, διδάσκοντας αὐτοὺς πᾶσαν ἀρετὴ καὶ νὰ τοὺς ὀδηγῇ πρὸς τὸ Θεό». Μπορεῖ λοιπὸν νὰ ἔχῃ κάποια σχέση ὁ Χριστὸς μὲ τὸ διάβολο; Καὶ ὡς ἐπακόλουθο αὐτῆς τῆς σχέσεως, νὰ προκύπτῃ συνεργασία μετ’ αὐτοῦ; Ἐτοῦτο τούλάχιστον εἶναι βλάσφημο καὶ ἐωσφορικό. Γι’ αὐτὸ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ τὸ ἐπενόησαν ἦταν πονηροὶ καὶ φορεῖς διαβολικῶν θέσεων. Ὁ Χριστὸς ἔχει ἓνα συγκεκριμένο ἔργο νὰ ἐπιτελέσῃ. Νὰ διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Βασιλείας Του καὶ νὰ θεραπεύῃ κάθε ἀσθένεια τοῦ λαοῦ. Γι’ αὐτὸ ἔρχεται ὡς εὐεργέτης τῶν ἀνθρώπων, ἐπιδιώκοντας τὴν σωτηρίαν τους καὶ ὄχι τὴν ἀπώλειά τους. Χαρακτηριστικὰ ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος στὸ Εὐαγγέλιό του τονίζει τὰ ἀκόλουθα: «καὶ περιήρχετο ὁ Χριστὸς ὅλες τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά, διδάσκων ...

καὶ κηρύττων τὸ χαρμόσυνο κήρυγμα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ θεραπεύων κάθε

ἀσθένεια καὶ ἀδιαθεσία μεταξὺ τοῦ λαοῦ».

Ὁ Χριστὸς εὐεργετεῖ, γιατί ἀγαπᾷ καὶ ἰδιαίτερος ἐκείνους τοὺς παραμελημένους ἀπὸ κάθε φροντίδα πνευματικῆς διδασκαλίας· τοὺς ἐγκατελειμμένους καὶ καταβεβλημένους ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας. Αὐτὰ τὰ λογικὰ πρόβατα, τὰ δίχως ποιμένα, ποὺ ἀναζητοῦν τόπο πνευματικῆς βοσκῆς καὶ διδασκαλίας Εὐαγγελικῆς.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὸ νὰ πολεμοῦμε τὴν ἀλήθεια, νὰ κατηγοροῦμε τὸ σωστό, νὰ διαστρεβλώνουμε τὰ θαυμαστὰ γεγονότα, νὰ μειώνουμε τὸ καλὸ καὶ σωτήριο ἔργο τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπο, εἶναι βλάσφημο καὶ διαβολικόν. Ὅπως ἔκαναν οἱ Φαρισαῖοι στὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Γι' αὐτὸ καὶ μᾶς εἶναι ἀσυμπαθεῖς, ἀποκρουστικοί, ὡς φορεῖς διαβολικῶν σκέψεων καὶ θέσεων. Ἐνῶ, ἂν εἴμαστε μὲ τὴν ἀλήθεια, ἂν στηρίζουμε τὸ σωστό, ἂν διαλαλοῦμε τὸ εὐεργετικὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸ εἶναι καὶ εὐλογημένο καὶ Θεϊκόν. Γιατὶ ὅ,τι ἀφορᾷ στὴν ἀλήθεια, ἀφορᾷ στὸν ἴδιο τὸ Θεόν. Ὁ Θεὸς εἶναι ἀλήθεια, διδάσκει τὴν ἀλήθεια καὶ ζητεῖ νὰ ἀγωνιζώμαστε γι' αὐτήν.

Νὰ τί λέγει τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ στὸ βιβλίον τῆς Σοφίας Σειράχ, στὴν Παλαιὰ Διαθήκη: «ἕως τοῦ θανάτου νὰ ἀγωνίζεσαι ἄνθρωπε γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ ὁ Κύριος ὁ Θεὸς θὰ εἶναι μαζί σου καὶ θὰ πολεμήσῃ ὑπὲρ σου!». Ἀμήν.